DOMSTOLENS KENDELSE (Fjerde Afdeling)
1. februar 2001 *

I de forenede sager C-300/99 og C-388/99 ,

Area Cova SA, Vigo (Spanien),

Armadora José Pereira SA, Vigo,

Armadores Pesqueros de Aldán SA, Vigo,

Centropesca SA, Vigo,

Chymar SA, Vigo,

Eloymar SA, Estribela (Spanien),

Exfaumar SA, Bueu (Spanien),

Farpespan SL, Moaña (Spanien),

Freiremar SA, Vigo,

Hermanos Gandón SA, Cangas (Spanien),

Heroya SA, Vigo,

Hiopesca SA, Vigo,

José Pereira e Hijos SA, Vigo,

Juana Oya Pérez, med bopæl i Vigo,

Manuel Nores González, med bopæl Marín (Spanien)

Moradiña SA, Cangas,

Navales Cerdeiras SL, Camariñas (Spanien),

Nugago Pesca SA, Bueu,

* Processprog: spansk.

Pesquera Austral SA, Vigo,

Pescaberbés SA, Vigo,

Pesquerías Bígaro Narval SA, Vigo,

Pesquera Cíes SA, Vigo,

Pesca Herculina SA, Vigo,

Pesquera Inter SA, Cangas,

Pesquerías Marinenses SA, Marín,

Pesquerías Tara SA, Cangas,

Pesquera Vaqueiro SA, Vigo,

Sotelo Dios SA, Vigo,

ved abogados A. Creus Carreras, E. Contreras Ynzenga og A. Agustinoy Guilayn,

og

Xunta de Galicia ved abogado V.M. Vázquez-Portomeñe Seijas,

appellanter,

angående to appeller af kendelse afsagt den 8. juli 1999 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Tredje Afdeling) i sag T-194/95, Area Cova m.fl. mod Rådet (Sml. II, s. 2271), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne kendelse,

de andre parter i appelsagen:

Rådet for Den Europæiske Union ved J. Carbery og G. Ramos Ruano, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt i første instans,

Asociación Nacional de Armadores de Buques Congeladores de Pesca de Merluza (Anamer), Vigo,

Asociación Nacional de Armadores de Buques Congeladores de Pesquerías Varias (Anavar), Vigo,

og

Asociación de Sociedades Pesqueras Españolas (ASPE), Vigo,

sagsøgere i første instans,

har

DOMSTOLEN (Fjerde Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, A. La Pergola, og dommerne D.A.O. Edward og C.W.A. Timmermans (refererende dommer),

generaladvokat: F.G. Jacobs

justitssekretær: R. Grass,

efter at have hørt generaladvokaten,

afsagt følgende

Kendelse

1 Ved appelskrifter indleveret til Domstolens Justitskontor henholdsvis den 10. august og den 12. oktober 1999 har dels Area Cova SA og 27 andre rederier i de spanske provinser La Coruña og Pontevedra (herefter »Area Cova m.fl.«), dels Xunta de Galicia iværksat appel i medfør af artikel 225 EF og artikel 49 i EF-statutten for Domstolen til prøvelse af kendelse afsagt den 8. juli 1999 af Retten i Første Instans i sag T-194/95, Area Cova m.fl. mod Rådet (Sml. II, s. 2271, herefter »den appellerede kendelse«), hvorved Retten afviste deres søgsmål om annullation af Rådets forordning (EF) nr. 1761/95 af 29. juni 1995 om anden ændring af forordning nr. 3366/94 om fastsættelse for 1995 af foranstaltninger til bevarelse og forvaltning af fiskeressourcerne i det regulerede område, der er defineret i konventionen om det fremtidige multilaterale samarbejde vedrørende fiskeriet i det nordvestlige Atlanterhav (EFT L 171, s. 1, herefter »den anfægtede forordning«).

Retsforskrifter og de faktiske omstændigheder i hovedsagen

2 De faktiske omstændigheder i tvisten, som de fremgår af de for Retten forelagte sagsakter, og som disse er fremstillet i den appellerede kendelses præmis 1-11, kan sammenfattes på følgende måde.

3 I september 1994 fastsatte Fiskerikommissionen for Organisationen for Fiskeriet i Det Nordvestlige Atlanterhav (herefter »NAFO's Fiskerikommission«), der blev oprettet ved konventionen om det fremtidige multilaterale samarbejde vedrø-

rende fiskeriet i det nordvestlige Atlanterhav (herefter »NAFO-konventionen«), som blev godkendt på Det Europæiske Økonomiske Fællesskabs vegne ved Rådets forordning (EØF) nr. 3179/78 af 28. december 1978 (EFT L 378, s. 1), blev der for første gang fastsat en begrænsning af fangsterne af hellefisk i det område, som er reguleret af NAFO-konventionen (herefter »NAFO-området«), idet den maksimale fangstmængde (herefter »TAC«) for denne fisk i NAFO's underområde 2 og 3 blev fastsat til 27 000 tons for 1995.

4 Den 20. december 1994 vedtog Rådet forordning (EF) nr. 3366/94 om fastsættelse for 1995 af foranstaltninger til bevarelse og forvaltning af fiskeressourcerne i det regulerede område, der er defineret i konventionen om det fremtidige multilaterale samarbejde vedrørende fiskeriet i det nordvestlige Atlanterhav (EFT L 363, s. 60). Ifølge denne forordnings syvende betragtning fastslog Rådet bl.a., at den maksimale fangstmængde for hellefisk i 1995 i NAFO's underområde 2 og 3 endnu ikke var fordelt blandt de kontraherende parter i NAFO-konventionen, og at NAFO's Fiskerikommission skulle indkalde til et møde for at træffe afgørelse om denne fordeling. I tiden indtil denne fordeling blev foretaget, ville fangster af hellefisk blive tilladt i 1995 og modregnet i de kvoter, der blev fastlagt for medlemsstaterne.

5 Den nævnte fordeling blev foretaget under et ekstraordinært møde, som blev afholdt i dagene fra den 30. januar til den 1. februar 1995, hvorunder NAFO's Fiskerikommission besluttede at tildele Fællesskabet en andel på 3 400 tons af nævnte TAC for hellefisk på 27 000 tons.

6 Da Fællesskabet anså denne andel for utilstrækkelig, gjorde det indsigelse den 3. marts 1995 under henvisning til NAFO-konventionens artikel XII, stk. 1.

7 Samme dag tilpassede Canada, tilsyneladende som reaktion på denne indsigelse, sin lovgivning for at kunne opbringe fartøjer uden for sin eksklusive økonomiske

zone, og den 9. marts 1995 opbragte de canadiske myndigheder i henhold til den for nyligt tilpassede lovgivning fartøjet Estai tilhørende sagsøgeren José Pereira e Hijos SA, som fiskede i NAFO-området.

8 Ved sin forordning (EF) nr. 850/95 af 6. april 1995 om ændring af forordning nr. 3366/94 (EFT L 86, s. 1) fastsatte Rådet en autonom fællesskabskvote, der for 1995 begrænsede EF-fangsten af hellefisk i NAFO's underområde 2 og 3 til 18 630 tons, hvorved det præciseres i forordningen, at der »[...] ved fastsættelsen af den autonome kvote bør... tages hensyn til den bevarelsesforanstaltning, der er fastsat for disse ressourcer, nemlig en TAC på 27 000 tons [...]«, og at »[der bør] indføres mulighed for at standse fiskeriet, når denne TAC er nået, selv inden den autonome kvote er opbrugt«.

9 For at gøre en ende på den diplomatiske tvist mellem Fællesskabet og den canadiske regering, der var opstået på grund af de omstændigheder, som er beskrevet ovenfor i kendelsens præmis 6 og 7, indgik de to parter den 20. april 1995 en fiskeriaftale inden for rammerne af NAFO-konventionen, der havde form af et godkendt protokollat med de dertil hørende bilag, en brevveksling og en noteveksling, som blev godkendt på Fællesskabets vegne ved Rådets afgørelse 95/586/EF af 22. december 1995 (EFT L 327, s. 35, herefter »den bilaterale fiskeriaftale«).

10 I henhold til denne aftale vedtog Rådet den 29. juni 1995 den anfægtede forordning, hvorved der for 1995 med virkning fra den 16. april 1995 blev fastsat en fællesskabskvote på 5 013 tons for fangster af hellefisk i NAFO's underområde 2 og 3.

11 Ved Kommissionens forordning (EF) nr. 2565/95 af 30. oktober 1995 om indstilling af fiskeri efter hellefisk fra fartøjer, som fører en medlemsstats flag (EFT L 262, s. 27), blev det fastslået, at denne kvote var opbrugt.

Retsforhandlinger ved Retten

12 Da Area Cova m.fl. og tre sammenslutninger af rederier i Vigo (Spanien), Asociación Nacional de Armadores de Buques Congeladores de Pesca de Merluza (Anamer), Asociación Nacional de Armadores de Buques Congeladores de Pesquerías Varias (Anavar) og Asociación de Sociedades Pesqueras Españolas (ASPE), fandt, at EF's kvote på 5 013 tons for fangst af hellefisk var betydeligt lavere end den tidligere kvote, Rådet havde fastsat, og kun udgjorde en ringe andel af den TAC, som var fastsat af NAFO's Fiskerikommission, og at denne kvote følgelig skadede deres økonomiske og finansielle interesser, indgav de den 16. oktober 1995 annullationssøgsmål ved Retten vedrørende den anfægtede forordning, hvorunder de rejste en ulovlighedsindsigelse over for den bilaterale fiskeriaftale.

13 Ved kendelse afsagt af formanden for Rettens Femte Afdeling den 25. juni 1996 fik Xunta de Galicia tilladelse til at intervenere i sagen til støtte for sagsøgernes påstande.

14 I medfør af artikel 114, stk. 1, i Rettens procesreglement rejste Rådet ved et særskilt dokument en formalitetsindsigelse over for søgsmålet. Da Rådet fandt, at den anfægtede forordning var en generel, almengyldig retsakt, som desuden ikke berørte sagsøgerne umiddelbart og individuelt, påstod Rådet sagen afvist og sagsøgerne tilpligtet at betale sagens omkostninger.

15 Den 18. marts 1996 indgav sagsøgerne deres bemærkninger vedrørende formalitetsindsigelsen, som Retten ved kendelse af 29. maj 1997 henskød til afgørelse i forbindelse med sagens realitet. Sagsøgerne gjorde dels gældende, at de havde retlig interesse i søgsmålet, da den anfægtede forordning ikke blot berørte dem på grund af visse egenskaber, som var særlige og enestående for dem, men også på grund af den faktiske situation, der bestod på tidspunktet for forordningens vedtagelse, og som adskilte dem fra alle andre. Dels fremhævede sagsøgerne de uheldige følger, det ville medføre, såfremt Retten afviste sagen. Såfremt sagsøgerne blev frakendt søgsmålskompetence, ville de blive berøvet muligheden for

at forsvare sig effektivt over for den anfægtede forordning, da det var udelukket at anlægge sag ved spanske domstole. De henstillede derfor til Retten at tage deres krav til følge under anerkendelse af deres søgsmålskompetence og at tilpligte Rådet at afholde sagens omkostninger.

16 Xunta de Galicia nedlagde samme påstand i sit interventionsindlæg. Under henvisning dels til fiskeriets betydning for den selvstyrende region Galicien, dels til den anfægtede forordnings økonomiske virkning for sagsøgernes interesser opfordrede Xunta de Galicia Retten til først at fremme sagsøgernes søgsmål til realitetsbehandling og derpå at annullere den anfægtede forordning og at erklære den bilaterale fiskeriaftale, som forordningen er baseret på, for uanvendelig.

Den appellerede kendelse

17 Retten afviste sagen ved den appellerede kendelse.

18 Indledningsvis fastslog Retten for det første i den appellerede kendelses præmis 27-36, at den anfægtede forordning var en almengyldig retsakt. Den fremhævede bl.a. i kendelsens præmis 28, at forordningen »gælder uden forskel for ethvert fartøj, som fører en medlemsstats flag, eller som er registreret i en medlemsstat, der faktisk eller potentielt fanger hellefisk i [NAFO's underområder 2 og 3]«.

19 For det andet fastslog Retten i den appellerede kendelses præmis 37-71, at den anfægtede forordning ikke berørte de 28 sagsøgende rederier individuelt, og i den appellerede kendelses præmis 72-75, at den heller ikke berørte de tre sagsøgende sammenslutninger individuelt. Retten fastslog navnlig efter at have gennemgået

den anfægtede forordning på grundlag af Domstolens praksis på dette område, navnlig dom af 16. maj 1991 i sagen Extramet Industrie mod Rådet (sag C-358/89, Sml. I, s. 2501) og af 18. maj 1994 i sagen Codorniú mod Rådet (sag C-309/89, Sml. I, s. 1853), at Area Cova m.fl. ikke var berørt af forordningen på grund af visse egenskaber, som var særlige for dem, eller på grund af en faktisk situation, som efter forordningen adskilte dem fra alle andre.

20 Hvad dernæst angår den ulovlighedsindsigelse, som blev gjort gældende over for den bilaterale fiskeriaftale, bemærkede Retten i den appellerede kendelses præmis 78, at en sådan indsigelse i henhold til EF-traktatens artikel 184 (nu artikel 241 EF) kun kan gøres gældende under en verserende retssag, og at traktatens artikel 184 ikke kan påberåbes, såfremt der ikke består nogen selvstændig søgsmålsret. Da Retten fastslog, at søgsmålet om annullation af den anfægtede forordning måtte afvises, afviste den tillige den ulovlighedsindsigelse, som blev gjort gældende over for den bilaterale fiskeriaftale.

21 Hvad endelig angår argumentet om, at afslaget på at anerkende, at sagsøgerne havde søgsmålskompetence ved Retten, berøvede dem muligheden for at forsvare sig over for den anfægtede forordning og dermed tilsidesatte deres grundlæggende ret til rettergang i henhold til artikel 6 i den europæiske konvention om beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, fremhævede Retten i den appellerede kendelses præmis 81-85, at udøvelsen af fiskeri fra fartøjer, som fører spansk flag, på områder i det åbne hav, der ikke er undergivet Kongeriget Spaniens jurisdiktion, kræver forudgående indhentning af en midlertidig tilladelse til fiskeri, som dels angiver det område, inden for hvilket udøvelsen af denne virksomhed er tilladt, dels inden for hvilken periode. Da disse tilladelser imidlertid faldt bort ved ikrafttrædelsen af forordning nr. 2565/95, hvorved det blev fastslået, at den fællesskabskvote, der var fastsat i den anfægtede forordning, var opbrugt, og at fiskeriet efter hellefisk derfor skulle indstilles, havde sagsøgerne mulighed for at anmode de spanske myndigheder om at få udstedt nye tilladelser, hvorved de fik godkendelse til at fortsætte fiskeriet efter hellefisk i 1995 i de pågældende områder, selv om fællesskabskvoten var opbrugt, og endvidere mulighed for at anlægge sag ved de nationale domstole, hvorunder de kunne anfægte gyldigheden af et eventuelt afslag på deres ansøgning og begære gennemførelsen heraf udsat. Retten fremhævede i den forbindelse, at intet ville

have forhindret sagsøgerne i under de nationale retssager at anfægte gyldigheden af de fællesskabsbestemmelser, som de eventuelle afslag var truffet på grundlag af, og dermed tvinge den nationale domstol til at tage stilling til alle de herom fremførte anbringender, i givet fald efter at have forelagt Domstolen et præjudicielt spørgsmål vedrørende gyldigheden.

Appellen

22 Area Cova m.fl. og Xunta de Galicia har fremført henholdsvis to og tre anbringender til støtte for deres appeller, som er registreret under henholdsvis nr. C-300/99 P og nr. C-388/99 P, og hvorunder de har nedlagt påstand om ophævelse af den appellerede kendelse.

23 Ved kendelse afsagt af Domstolens præsident den 10. februar 2000 er sagerne C-300/99 P og C-388/99 P blevet forenet med henblik på den skriftlige og mundtlige forhandling samt dommen.

24 Med det første anbringende i sagerne C-300/99 P og C-388/99 P hævdes Retten at have anvendt EF-traktatens artikel 173 (efter ændring nu artikel 230 EF) fejlagtigt ved at antage, at den anfægtede forordning var en almengyldig retsakt. Ifølge Area Cova m.fl. og Xunta de Galicia har forordningen imidlertid en begrænset rækkevidde og finder anvendelse på en gruppe erhvervsdrivende, som er fuldstændig individualiseret og identificeret.

25 Area Cova m.fl. anfører i den forbindelse bl.a., at fiskeri efter hellefisk er en virksomhed, som er undergivet en fuldstændig regulering, der indeholder strenge betingelser for programmering, investering, forberedelse og tildeling af administrative tilladelser. Xunta de Galicia anfører, at det fremgår af den anfægtede forordnings begrundelse, at den reelt udgør en beslutning.

26 Med det andet anbringende i sag C-300/99 P og det tredje anbringende i sag C-388/99 P anfører Area Cova m.fl. og Xunta de Galicia, at Retten har tilsidesat fællesskabsretten ved at afvise sagerne, da appellanterne derved er blevet berøvet et middel til en effektiv retsbeskyttelse i strid med artikel 6 i den europæiske konvention om beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende friheds-rettigheder, jf. artikel F, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Union (efter ændring nu artikel 6, stk. 2, EU).

27 Area Cova m.fl. og Xunta de Galicia henviser i den forbindelse til, at retsmidlet i EF-traktatens artikel 177 (nu artikel 234 EF) er utilstrækkeligt. Ud over at en præjudiciel forelæggelsesadgang ikke er nogen ret for en sagsøger, men en beføjelse, der tilkommer de nationale domstole, medfører dette retsmiddel en betydelig forsinkelse af sagerne. Traktatens artikel 173 udgør derfor det eneste effektive retsmiddel til at anfægte en fællesskabsforordning, som berører en privat umiddelbart og individuelt.

28 Endelig anfører Xunta de Galicia med sit andet anbringende i sag C-388/99 P, at Retten har anvendt traktatens artikel 173 fejlagtigt ved ikke at godtage anbringendet om den magtfordrejning, som den anfægtede forordning er behæftet med, fordi det formål, som forordningen angives at have, nemlig at bevare fiskeressourcerne, efter denne appellants opfattelse er helt forskelligt fra det formål, som reelt forfølges med forordningen, nemlig at løse en fiskerikonflikt med Canada.

29 I svarskriftet har Rådet påstået de to appeller afvist med den begrundelse, at de er generelt affattet og hovedsagelig vedrører faktiske spørgsmål, som Retten allerede har afgjort.

30 Hvad angår det første anbringende i sagerne C-300/99 P og C-388/99 P om tilsidesættelse af traktatens artikel 173 anfører Rådet, at Area Cova m.fl. og

Xunta de Galicia anmoder Domstolen om at foretage en ny bedømmelse af faktiske spørgsmål, som appellanterne allerede har fremført for Retten til godtgørelse af, at de var individuelt berørt af den anfægtede forordning, hvilket efter Rådets opfattelse ligger uden for Domstolens kompetence, da en appel er begrænset til retsspørgsmål.

31 Vedrørende det andet anbringende i sag C-300/99 P og det tredje anbringende i sag C-388/99 P om retsbeskyttelsens manglende effektivitet anfører Rådet, at Retten klart har påvist i den appellerede kendelse, at appellanterne råder over hensigtsmæssige retsmidler. Efter Rådets opfattelse må denne gennemgang af den spanske forvaltnings- og domstolsordning anses for en faktisk konstatering, der ikke kan gøres til genstand for appel.

32 Hvad endelig angår det andet anbringende i sag C-388/99 P om magtfordrejning anfører Rådet, at en appel skal være begrænset til retsspørgsmål vedrørende forhold, som er omhandlet i den appellerede kendelse. Det er dette anbringende imidlertid ikke.

Domstolens bemærkninger

33 Ifølge procesreglementets artikel 119 kan Domstolen, når det er åbenbart, at appellen skal afvises eller forkastes, når som helst ved begrundet kendelse afvise eller forkaste appellen.

34 Herom bemærkes indledningsvis, at en appel ifølge artikel 225 EF og artikel 51, stk. 1, i EF-statutten for Domstolen er begrænset til retsspørgsmål og skal være støttet på, at Retten savner kompetence, at der er begået rettergangsfejl ved

Retten, som krænker appellantens interesser, eller at Retten har overtrådt fællesskabsretten (jf. bl.a. dom af 16.3.2000, sag C-284/98 P, Parlamentet mod Bieber, Sml. I, s. 1527, præmis 30).

35 Det bestemmes i artikel 112, stk. 1, første afsnit, litra c), i Domstolens procesreglement, at appelskriftet skal indeholde de retlige anbringender og argumenter, som appellanten påberåber sig.

36 Det fremgår af de nævnte bestemmelser, at en appel kun kan støttes på, at Retten har overtrådt visse retsregler, idet enhver bedømmelse af faktisk karakter er udelukket. Det er således alene Retten, der er kompetent til dels at fastlægge de faktiske omstændigheder i sagen, når bortses fra tilfælde, hvor den indholdsmæssige urigtighed af dens konstateringer følger af de akter, den har fået forelagt i sagen, dels at tage stilling til disse faktiske omstændigheder (jf. bl.a. dommen i sagen Parlamentet mod Bieber, præmis 31).

37 Det fremgår endvidere af disse bestemmelser, at et appelskrift præcist skal angive, hvilke elementer der anfægtes i den dom, som påstås ophævet, samt de retlige argumenter, der særligt støtter denne påstand. Dette krav er ikke opfyldt, når appelskriftet — endog uden at indeholde en argumentation, der har til formål præcist at angive den retlige fejl, som den appellerede kendelse angiveligt er behæftet med — blot gentager de anbringender og argumenter, der allerede er blevet fremført for Retten, herunder sådanne, der var baseret på faktiske omstændigheder, som Retten udtrykkeligt har forkastet. En sådan appel har i realiteten kun til formål at opnå, at de i stævningen for Retten fremsatte påstande pådømmes endnu en gang, hvilket ligger uden for Domstolens kompetence (jf. bl.a. kendelse af 9.7.1998, sag C-317/97 P, Smanor m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 4269, præmis 20 og 21, og dom af 4.7.2000, sag C-352/98 P, Bergaderm og Goupil mod Kommissionen, Sml. I, s. 5291, præmis 34 og 35).

Første anbringende i sag C-300/99 P

38 Det første anbringende, som Area Cova m.fl. har fremført vedrørende Rettens vurdering af betingelserne for at realitetsbehandle annullationssøgsmålet til prøvelse af den anfægtede forordning, opfylder ingen af de ovenfor i præmis 34-37 nævnte betingelser.

39 Dels begrænser Area Cova m.fl. sig nemlig i vidt omfang til blot at gentage de anbringender og argumenter, som de allerede havde fremført for Retten uden præcist at angive den retlige fejl, som den appellerede kendelse hævdes at være behæftet med.

40 Dels går dette anbringende ud på, at Domstolen foretager en ny bedømmelse af de faktiske forhold, som Retten har gennemgået hvad angår spørgsmålet, om adressaterne for den anfægtede forordning udgør en åben eller lukket kreds, men denne bedømmelse kan ikke gøres til genstand for appel.

41 Det første anbringende i sag C-300/99 P skal derfor åbenbart afvises.

Første anbringende i sag C-388/99 P

42 Hvad angår det første anbringende fra Xunta de Galicia, som ligeledes vedrører Rettens vurdering af betingelserne for at realitetsbehandle annullationssøgsmålet vedrørende den anfægtede forordning, kritiserer Xunta de Galicia Rettens konstatering i den appellerede kendelses præmis 35, hvorefter »en retsakts generelle karakter [ikke bestemmes af], om de hensyn, som har ført til dens vedtagelse, er af videnskabelig eller politisk karakter, men af, at dens anvendelsesområde er fastlagt generelt og abstrakt og dermed objektivt, således som det er

tilfældet i den foreliggende sag«. Efter denne appellants opfattelse kan en retsakts reelle begrundelse vise, at den ikke har generel karakter, således som det fremgår i denne sag.

43 Herom må konstateres, at Retten ikke har begået nogen retlig fejl ved at anvende den generelle og abstrakte karakter af den anfægtede forordnings anvendelsesområde som afgørende kriterium for undersøgelsen af dens karakter.

44 Det er endvidere med urette, når Xunta de Galicia hævder, at Retten har afvist at tillægge den anfægtede forordnings begrundelse nogen betydning ved undersøgelsen af dens generelle eller individuelle karakter. Retten foretog nemlig udtrykkeligt en sådan undersøgelse i den appellerede kendelses præmis 56, 57 og 58.

45 Følgelig skal det første anbringende i sag C-388/99 P åbenbart forkastes.

Andet anbringende i sag C-300/99 P og tredje anbringende i sag C-388/99 P

46 Anbringendet om retsbeskyttelsens manglende effektivitet, der er gjort gældende såvel af Area Cova m.fl. som af Xunta de Galicia, kan underopdeles i tre led.

47 Med anbringendets første led bestrider Area Cova m.fl. og Xunta de Galicia Rettens antagelse i den appellerede kendelses præmis 85, hvorefter den gældende

ordning for retsbeskyttelse i Spanien gav sagsøgerne en reel mulighed for at få prøvet den anfægtede forordnings gyldighed.

48 Det er herom tilstrækkeligt at konstatere dels, at Area Cova m.fl. og Xunta de Galicia på dette punkt gentager de argumenter, de allerede fremførte for Retten, uden præcist at angive den retlige fejl, som Retten hævdes at have begået, dels at den faktiske konstatering, Retten har foretaget på dette punkt, ikke kan efterprøves under en appelsag.

49 Da Area Cova m.fl. og Xunta de Galicia endvidere ikke i kraft af deres argumentation eller dokumenterne i sagens akter har godtgjort, at Retten har fejlopfattet de omstændigheder, den skulle bedømme, skal anbringendets første led åbenbart afvises.

50 Med anbringendets andet led kritiserer Area Cova m.fl. og Xunta de Galicia Retten for at have fremstillet den præjudicielle forelæggelsesadgang som et »obligatorisk« middel til retsbeskyttelse af privates interesser, uanset at det henhører under de nationale domstoles skønsmæssige kompetence at anvende dette retsmiddel, og at adgangen hertil ikke udgør nogen ret for en sagsøger.

51 Herom behøver alene at konstateres, at Retten ikke har omtalt den præjudicielle forelæggelsesadgang som et »obligatorisk« retsmiddel, men tværtimod udtrykkeligt fremhævet i den appellerede kendelses præmis 85, at såfremt appellanterne havde anlagt sag ved en national domstol, skulle denne have taget stilling til gyldigheden af de fællesskabsbestemmelser, som afslagene på at udstede nye fiskeritilladelser var truffet på grundlag af, »i givet fald efter at have forelagt et præjudicielt spørgsmål vedrørende gyldigheden for Domstolen«.

52 Denne formulering viser klart, hvilken karakter en sådan eventuel præjudiciel forelæggelse har, hvorfor anbringendets andet led åbenbart skal forkastes.

53 Endelig bestrider Area Cova m.fl. og Xunta de Galicia med anbringendets tredje led effektiviteten af en retsbeskyttelsesordning, som tvinger private til først at anfægte anvendelsen af en fællesskabsforordning ved et nationalt søgsmål, eventuelt suppleret med muligheden for en præjudiciel forelæggelse vedrørende forordningens gyldighed. Appellanterne gør gældende, at en sådan forelæggelsesadgang er stærkt hypotetisk og proceduren herfor endvidere meget tung, hvorfor dette retsmiddel ikke opfylder kravene til en effektiv retsbeskyttelse i artikel 6 i den europæiske konvention om beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, jf. artikel F, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Union. Efter appellanternes opfattelse kan de alene tilsikres en sådan effektiv retsbeskyttelse, såfremt de har mulighed for at rejse direkte søgsmål i henhold til EF-traktatens artikel 173.

54 Det må herom konstateres, at borgeres mulighed for at sikre beskyttelsen af deres rettigheder ved et sagsanlæg ved de nationale domstole, som har beføjelse til at træffe foreløbige forholdsregler og i givet fald forelægge et præjudicielt spørgsmål, således som det er angivet i den appellerede kendelses præmis 85, udgør selve kernen i Fællesskabets retsbeskyttelsesordning. Ud over at borgerne har mulighed for at anfægte en EF-retsakt ved at rejse annullationssøgsmål ved Fællesskabets retsinstanser, forudsat traktatens betingelser for en realitetsbehandling er opfyldt, kan de nemlig udnytte de eksisterende retsmidler i medlemsstaterne til beskyttelse af deres rettigheder efter fællesskabsretten, i hvilken forbindelse den præjudicielle forelæggelsesadgang muliggør et effektivt samarbejde mellem de nationale retter og Domstolen.

55 Hvad angår argumentet om, at et af disse retsmidler ikke er effektivt i det foreliggende tilfælde, kan en sådan omstændighed, selv om den i øvrigt måtte anses for godtgjort, ikke begrunde, at Fællesskabets retsinstanser ændrer ved den

søgsmålsordning, der er fastlagt i traktatens artikel 173 og 177 og EF-traktatens artikel 178 (nu artikel 235 EF), og hvorved de tillægges kompetence til at efterprøve lovligheden af institutionernes retsakter. En sådan omstændighed kan i intet tilfælde medføre, at et annullationssøgsmål, der anlægges af en fysisk eller juridisk person, som ikke opfylder betingelserne i traktatens artikel 173, stk. 4 (jf. kendelse af 23.11.1995, sag C-10/95 P, Asocarne mod Rådet, Sml. I, s. 4149, præmis 26, af 24.4.1996, sag C-87/95 P, CNPAAP mod Rådet, Sml. I, s. 2003, præmis 38, og af 12.10.2000, sag C-300/00 P(R), Federación de Cofradías de Pescadores de Guipúzcoa m.fl. mod Rådet, Sml. I, s. 8797, præmis 37), skal antages til realitetsbehandling. Den appellerede kendelse er derfor ikke behæftet med nogen retlig fejl på dette punkt.

56 Det følger af disse betragtninger, at det andet anbringende i sag C-300/99 P og det tredje anbringende i sag C-388/99 P om retsbeskyttelsesordningens manglende effektivitet åbenbart skal afvises hvad angår det første led og i øvrigt åbenbart skal forkastes.

Andet anbringende i sag C-388/99 P

57 Hvad endelig angår det af Xunta de Galicia fremførte anbringende om magtfordrejning bemærkes, at dette anbringende vedrører sagens realitet. Da sagen under alle omstændigheder skal afvises, idet Domstolen ikke har fundet grundlag for at underkende den appellerede kendelse, skal dette anbringende åbenbart afvises.

58 Af disse grunde er det åbenbart, at appellerne skal delvis afvises, delvis forkastes.

Sagsomkostningerne

59 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, som ifølge artikel 118 finder anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Rådet har nedlagt påstand om, at Area Cova m.fl. og Xunta de Galicia tilpligtes at betale sagens omkostninger, og da disse har tabt sagen, bør det pålægges dem at betale appelsagens omkostninger.

Af disse grunde

bestemmer

DOMSTOLEN (Fjerde Afdeling)

1) **Appellerne forkastes.**

2) **Area Cova m.fl. og Xunta de Galicia betaler appelsagens omkostninger.**

Således bestemt i Luxembourg den 1. februar 2001.

R. Grass

Justitssekretær

A. La Pergola

Formand for Fjerde Afdeling